

מאמר ד"ה

ועשית שנים כרובים

מכ"ק אדמו"ר

שלמה זלמן מקאפוסט

בן כ"ק אדמו"ר יהודה ליב

בן כ"ק אדמו"ר הצמח צדק

זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע

יו"ל לראשונה מכת"י מעתיק

ר"ח אדר א' תשפ"ב

נערך ע"י עקיבא שבריק

*Spreading the waters from the spring of the
Holy Baal Shem Tov requires much
time, effort and great detail.*

We need your financial support.

To donate via Paypal or Zelle

please use the links below:

לתרומות והנצחות

<http://paypal.me/ashavrick>

Zelle ashavrick@gmail.com

To be added to the weekly email, please contact me
at: Ashavrick@gmail.com

קיצור לשונו מאגרת של המגן אבות שנדפס בריש ספרו:

צריכים אנו ... להתחזק בעבודת ה' במוח ולב...ללמוד דא"ח יותר מטבעו ורגילותו...ומה שלומד דא"ח, יחשוב אח"כ בע"פ במוחו כל הדרוש כסדר ד' פעמים בהעמקה והתקשרות דעתו בחזק, וכל המרבה הרי זה משובח עד שיהיה נקנה במוחו ממש כו'. וזהו עבודה יקרה מאד שעיי"ז נעשה אדם אחר לגמרי.

(קטעים מתוך הספר המלך במסיבו כ"ה תשרי תש"ל אודות הספר מגן אבות)

כ"ק הרבי: בכלל, המאמרים מיוסדים על מאמרי הצמח צדק אלא שישנם הוספות. ועד"ז מאמרי אדמו"ר מהר"ש מיוסדים על מאמרי הצ"צ, ובפרט כפי שניתן להווכח עתה כאשר נדפסו הרבה מאמרים מהצ"צ רואים שהרבה ענינים נמצאים שם.

כ"ק הרבי: בעבר, כאמור, לא היו לומדים את ה"מגן אבות" והיתה אימרה שגורה בפי חסידים שאין ללמוד בו, אבל עתה יכולים ללמוד בו, כיון שהם מיוסדים על תורות הצ"צ.

רש"ג: מתחילה הייתי ירא ללמוד בספר "מגן אבות" אך כיון ששמעתי מכ"ק מו"ח (הריי"ץ) שהם מיוסדים על תורת הצ"צ, הוריתי היתר לעצמי.

כ"ק הרבי: הם מאמרים ערבים ("זיי זיינען גישמאקע מאמרים"), והם מיוסדים על תורת הצ"צ עם תוספת ביאור.

מאמר ועשית שנים כרובים

מכ"ק אדמו"ר שלמה זלמן מקאפוסט

זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע

ועשית¹ שנים כרובים וגומר. ועשה כרוב אחד מקצה מזה וכרוב אחד מקצה מזה מן הכפרת תעשה את הכרובים וגומר. והיו הכרובים פורשי כנפים למעלה סוככים בכנפיהם על הכפרת. הנה ענין הכרובים מבואר בתורה אור, והענין בקצרה הוא, כי הנה התורה נקראת אדם, כמו שכתוב זאת התורה אדם, וכתוב זאת תורת האדם. והענין, כי הנה באדם יש רמ"ח אברים ושס"ה גידים, אשר על ידם נמשך הדם בהאברים. והנה במוח, הוא התלבשות של גילוי כללות החיות, וממנו נמשך אחר כך לכל אבר חיות פרטי. וכן הוא על דרך משל, בתורה, יש רמ"ח פיקודין, אינון רמ"ח אברים דמלכא, ושס"ה לא תעשה הוא בחינת שס"ה גידין. והנה כללות התלבשות אור אין סוף ברוך הוא, הוא בחכמה, כמו שכתוב הוי"ה בחכמה. והוא על דרך משל, בחינת מוחא, ואורייתא מחכמה נפקת. לכן, נקרא התורה אדם, שהוא עיקר בחינת אדם. כמו באדם למטה, שעיקר האדם הוא המוח, כנזכר לעיל. כן על דרך משל, למעלה, עיקר השראת אור אין סוף ברוך הוא, הוא בחכמה, שמשם שרש התורה, ונקרא בחינה זו אדם הגדול. היינו כי גדול, הוא ענין ההתפשטות בבחינת אין סוף. ובחכמה, הוא השראת כללות האור אין סוף, היינו שהחכמה היא כלי, שבה נתלבש ונתפס, איך שהוא אין סוף ממש, ולכן נקרא אדם הגדול.

והנה, כל זה הוא התורה כמו שהיא בשרשה למעלה, ששרשה הוא בחכמה כנזכר לעיל, אבל כדי שיתלבש בחינת התורה למטה בשלש עולמות בריאה יצירה עשיה, עד עולם הזה הגשמי, בהלכות גשמיים, כמו יציאות השבת וכדומה, הוא על ידי צמצום בהחכמה, היינו שתתלבש החכמה בבחינת שש קצוות עליונים, שהם ששה מדות, שאז נעשית התורה מקור, להתלבש אחר כך בעולמות בריאה יצירה עשיה עד למטה כנזכר לעיל. ולכן נקרא בחינת זו דהתורה, היינו כמו שנתצמצמה בהמדות כנזכר לעיל, בשם כרוב, שהוא ענין אנפי זוטרי, כדאיתא בגמרא, היינו פני אדם, היינו פני כרוב. רק, שפני אדם, הוא בחינת אדם הגדול. ופני כרוב, הוא צורת תינוק, וזהו כרוב, כרבייא.

¹ המאמר נדפס כאן לראשונה מכתב יד מעתיק, ומיוסד על אור התורה פרשת תרומה ע' א'תנה.

והיינו כנזכר לעיל, שבחינת החכמה נתצמצם בבחינת קטנות, ונתלבש בהמדות כנזכר לעיל, וזהו כרוב אחד מקצה מזה.

וענין הכרוב השני מקצה מזה, הוא שכדי שיהיה הצמצום בבחינת התורה שלמעלה, הוא בחינת חכמה עילאה, בכדי שתהיה בבחינת ירידה והתלבשות למטה, הוא על ידי אתערותא דלתתא, מלמטה למעלה. והאתערותא דלתתא הוא, על ידי למסור נפשו באחד, היינו על ידי שיתבונן בבחינת הוי"ה אחד, ואני הוי"ה לא שנית, וכולא קמיה כלא חשיב. והנה, על ידי התבוננות הנזכר לעיל, ואיך שהעולם הוא מעלים ומסתיר על יחודו יתברך האמיתי, ונראה העולם ליש ודבר כו', מזה נמשך להיות ואהבת את הוי"ה אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך, היינו שירצה ליכלל ביחודו יתברך האמיתי. על ידי זה, יעורר למעלה, שיהיה ירידת והתלבשות בחינת החכמה בהמדות, שעל ידי זה יומשך גם למטה כנזכר לעיל, (כי המדות הם מקור העולמות). היינו שיהיה המשכת והתגלות יחודו יתברך האמיתי, למטה. כי ענין החכמה, הוא בחינת ראייה, שהוא בחינת ראייה חושית באלקות. והמשכת החכמה למטה, היינו שגם למטה יהיה התגלות יחודו יתברך וכנזכר לעיל, זהו ענין הכרוב השני. וענין הכפורת, מבואר בתורה אור שם, שהוא בחינת סובב כל עלמין, שהוא סובב ומקיף לשני הכרובים כאחד, מפני שהוא למעלה משניהם, עיין שם בתורה אור.

והנה לפי הנזכר לעיל, צריך להבין מה שכתוב והיו הכרובים פורשים כנפיים למעלה סוככים בכנפיהם על הכפורת. דהרי נתבאר לעיל, דהכרובים, הם למטה במדריגה מן הכפורת. ואיך שייך לומר דהכרובים יהיה סוככים על הכפורת. והנה בגמרא סוכה, למדו מן הכרובים, דחלל סוכה הוא עשרה טפחים, דמן כנפי הכרובים עד הכפורת, היה עשרה טפחים, וקרייה רחמנא סככה. והנה ענין הסכך דסוכה, שהוא סוכך ומקיף על האדם היושב בסוכה, כידוע בענין צל הסוכה, שהוא בחינת מקיפים דאימא, שנמשכים להקיף כנסת ישראל, וגם האדם למטה היושב בסוכה. ואם כן, מובן, בחינת סכך הכרובים, הוא למעלה יותר מן הכפורת, כמו שבחינת הסכך דסוכה הוא גבוה יותר מן האדם, באין ערוך כו'. ואיך יתכן זה, לפי המבואר לעיל בשם התורה אור.

ולהבין זה, יש להקדים מה שכתוב בלקוטי תורה מהאריז"ל, בענין הלוחות והארון והכפורת. דהלוחות, הם בחינת מוחא, הוא בחינת חכמה בינה דעת. והארון, הוא בחינת קרומא. דכמו שהמוח הוא מונח בתוך הקרום, כן הלוחות הם מונחים בתוך הארון. והכפורת, הוא בחינת גלגלתא, דחפיא על מוחא. והענין, דהלוחות הוא התורה, הוא בחינת אור פנימי, דהתורה הוא בבחינת פנימיות, כמו שכתוב ותורתך בתוך מעי. והכפורת, הוא שרש המצות. דיש תרי"ג מצות דאורייתא, ושבע מצות

דרבנן, הם תר"ך, הוא בחינת תר"ך עמודי אור שבכתר, שהוא בחינת כותרת ומקיף. ולכן, על ידי המצות, נמשך על האדם בחינת לבושין.

ולהבין ההפרש בין תורה למצות, הוא כמו על דרך משל למטה, שיש הפרש בין מזון ללבוש. דהמזון, הוא מקשר ומחבר בחינת נפש רוח נשמה, עם כלי הגוף. דנשמה שורה במוח, ורוח בלב, ונפש בכבד. והתקשרותם, הוא על ידי המזון. ועל הלבושים, שורין בחינת מקיפים, בחינת חיה יחידה. והנה, הגם שהמזון הוא בחינה יותר גבוה מן הלבושים כו', אף על פי כן, שורין המקיפים על הלבושים דווקא, אף שהם נמוכים. כן על דרך משל, יובן ההפרש שבין תורה למצות. הגם שהתורה הוא בחינה יותר גבוה מן המצות, שהתורה הוא בחינת הבנה והשגה, אפילו גליא שבתורה, הרי כל ענינה הוא רק הבנה והשגה בבחינת פנימית. והמצות, עיקרם הוא בבחינת עשיה, כמו להניח תפילין וללבוש טלית. וקיימא לן, דמצות אינם צריכים כוונה. ואף למאן דאמר דצריכים כוונה, הרי על פי דין, הכוונה היא מועטת, והעיקר היא העשיה של המצות בפועל ממש. אף על פי כן, דווקא על ידי המצות, נמשכין מקיפים עליונים, כמו שעל הלבושים, שורים מקיפים. ואדרבה, המצות הם עצמם בבחינת גלגלתא כנזכר לעיל. וזהו דאיתא בלקוטי תורה הנזכר לעיל, דהלוחות הם בחינת מוחא, והכפורת הוא בחינת גלגלתא, שהוא יותר גבוה. כמו על דרך משל למטה, שהגם שעיקר החיות הוא במוח, ולכן אם ניקב במשהו, טריפה. ובמוח, הוא גילוי השכל. ובגולגלתא, הוא החיות במועט, שהרי הגולגלתא שנחבסה ברובה דווקא טריפה. אף על פי כן, הגולגלתא הוא חפיה על המוח. וכן יובן למעלה, על דרך משל, בבחינת גלגלתא, הוא בחינה יותר גבוה מן בחינת מוחא.

והנה, הלוחות והכפורת, הוא בחינת אור פנימי ואור מקיף. דהלוחות הם בחינת אור פנימי, והכפורת הוא בחינת אור מקיף. וענין אור פנימי ואור מקיף, למעלה, הוא דבחינת אור פנימי, הוא מה שאור אין סוף מתצמצם את עצמו, שיוכל להאיר ממנו בבחינת אורות בכלים, בבחינת כמראה אדם. ובחינת אור מקיף, הוא מה שלמעלה מהתלבשות בכלים. רק, הוא מאיר בבחינת מקיף. הרי דבחינת הכפורת, הוא למעלה יותר אפילו מבחינת אדם הגדול, שהיא התורה כמו שהיא בשרשה למעלה, שהוא בחינת חכמה ובינה, ומכל שכן מבחינת הכרובים, שהרי בחינת הכרובים הוא שמתצמצם להיות בבחינת ירידה והתלבשות למטה, הוא בחינת כרוב אחד, שהוא בחינת משפיע, להמשיך המשכת בחינת חכמה למטה. וכרוב השני, הוא בחינת מקבל, מלמטה למעלה כנזכר לעיל, שהוא בחינת אתערותא דלתתא. והמשפיע, הוא גבוה מן המקבל. אם כן, בחינת כרוב האחד, הוא גבוה מבחינת הכרוב השני. רק, שאף על פי כן, כתיב ופניהם איש אל אחיו, שהוא ענין יחוד משפיע ומקבל. והכפורת, הוא בחינת

סובב כל עלמין, שסובב ומקיף לשניהם בהשוואה, ואין שייך בו כלל מעלה ומטה, משפיע ומקבל. ופירוש, מן הכפורת תעשו את הכרובים, היינו שכך היא המדה, שכדי להיות ירדות והתלבשות החכמה למטה, צריך לימשך לזה כח מבחינה גבוה יותר, וזהו מן הכפורת תעשו את הכרובים, היינו שנמשך לזה הכח, מן בחינת הכפורת, היינו מן בחינת חיצוניות המקיף העליון.

וביאור הענין, דהנה איתא באדרא, הובא בלקוטי תורה בביאור על פסוק צאינה וראינה, דמבחינת מצחא ולמעלה, אינו נחשב בבחינת אדם. וכמאמר רבותינו זכרונם לברכה במשנה, אין מעידים אלא על פרצוף פנים עם החוטם. והענין, דאדם הוא נחלק לשלש בחינות, כמו בפרצוף, הוא תרין עיינין והחוטם ושני אזניים והלשון, ושני ידיים והגוף, ושני רגלים כו'. אבל במצח, אין שום התחלקות, לכן אינו נחשב בבחינת אדם. וכן יובן על דרך משל בבחינת כמראה אדם שלמעלה. דבבחינת אדם, הוא בחינת התחלקות לשלש קוין, כמו שלש מוחין חכמה בינה דעת. דחכמה הוא בחינת קו הימין, ובינה הוא בחינת קו השמאל כו'. אבל בחינת מצחא, הוא למעלה מהתחלקות קוין. וכל שכן בחינת גלגלתא, שהוא בחינת כי לא אדם הוא. ואם כן, צריך להבין, איך שייך שהכרובים יהיו סוככים על הכפורת. אך הענין, דצריך להבין ענין הכפונים שהיה להכרובים. דלכאורה אינו מובן, הלא הכרובים הוא כרביא, שהוא צורת תינוק וכנזכר לעיל, ולמה היה להם כפונים.

והנה להבין זה, צריך להקדים מאמר רבותינו זכרונם לברכה על הפסוק וקווי ה' יחליפו כח יעלו אבר כנשרים. אותו אלף שנה שעתיד הקדוש ברוך הוא לחדש עולמו, יהיה העולם מים במים. וצדיקים, מה הם עושים. הקדוש ברוך הוא עושה להם כנפיים כנשרים, ושטים על פני המים. ופירוש, שיהיה העולם מים במים, הוא כי יש שני בחינות מים, מים עליונים ומים תחתונים, כמו שכתוב יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים. פירוש מים עליונים, הוא בחינת חכמה עילאה, הוא חכמת התורה. ומים תחתונים, הוא בחינת חכמה תתאה, חכמה שבעשרה מאמרות, שהוא על ידי חכמה, כמו שכתוב מה רבו מעשיך הוי"ה כולם בחכמה עשית. ולכן נאמר במעשה בראשית ל"ב פעמים אלקים, הוא נגד ל"ב נתיבות חכמה שבמעשה בראשית. והרקיע, הוא מבדיל ביניהם, הוא בחינת פרסא המפסיק.

והנה כתיב, חכמות בחוץ תרונה. פירוש חכמות, שני בחינות חכמה, חכמה עילאה וחכמה תתאה. וכשנמשך בחינת חכמה עילאה בחכמה תתאה, כדי להתלבש בשלש עולמות בריאה יצירה עשיה, עד עולם הזה הגשמי, להתלבש בהלכות גשמיים, וזהו בחוץ, ועל ידי זה נעשה בירורים מניצוצי נוגה דעשיה, על ידי זה תרונה, היינו שנמשך בחינת שיר ותענוג עליון, אשר למעלה גם מחכמה עילאה בחכמה עילאה. והנה לעתיד

לבא, שאז יהיה שלימות הבירורים, אז יהיה העולם מים במים, היינו שבחינת חכמה תתאה, יהיה נכלל בבחינת חכמה עילאה, על ידי הבירורים דעתה שבזמן הגלות. וממילא, יהיה בחינת מים עליונים, הוא בחינת חכמה עילאה, במדריגה יותר עליונה, וצדיקים יהיו שטים על פני המים, (והיינו גם על פני המים עליונים), והיינו על ידי הכפניים שיעשה להם הקדוש ברוך הוא.

ופירוש וענין כפניים, הוא אהבה ויראה, שנקרא גדפין. דאורייתא, בלא דחילו ורחימו, לא פרחא לעילא. והנה, על ידי האהבה ויראה, על ידי זה יהיה העלאת הצדיקים על פני המים, היינו שיוכלו בעצמות רצון העליון, בחינת רעוא דכל רעוין, בבחינת פנימיות. והוא כידוע, שהגם שהמדות נמשכים מהשכל, והם למטה מהשכל, אבל שרשם הוא בבחינת רצון העליון, שלמעלה מהשכל. לכן, על ידי המדות, שהם אהבה ויראה, על ידי זה יוכלל בבחינת רעוא דכל רעוין, ולכן נקרא כנפיים. כמו למשל, בעוף, ענין הכפניים הוא, שעל ידי הכפניים, היא העפיפה שלה. והעפיפה הוא על פי הרצון, כי אל מקום אשר יהיה הרצון שלהם, לשם הם מעופפים. וגם אנו רואים, שעל ידי העפיפה אשר על ידי הכפניים, נגבה גם הגוף והראש, שהם למעלה מהכנפיים, והם עיקר העוף. שהרי אפילו אם נחתך הכפניים שבעוף, אף על פי כן, יוכל לחיות. ולכן, אם נשברו כנפיה, כשרה. אף על פי כן, העלייה וההגבהה של העוף, הוא דוקא על ידי הכפניים. ולכן, הבהמה, אף על פי שחיותה הוא רב מהעוף, דבעוף הוא זוטא חיותיה, ולכן הכשירו בסימן אחד, מה שאין כן בבהמה. אף על פי כן, הבהמה אינה יכולה לעוף. רק העוף דווקא, על ידי הכפניים.

כן יובן על דרך משל בענין התורה ומצות. דהגם שעיקר הבירורים הוא על ידי מצות גשמיים, ציצית מצמר גשמי, ותפילין מקלף גשמי, וכי האי גוונא בכל המצות, סוכה שופר לולב מצה וכדומה, שעל ידי זה נתבררו ניצוצי נוגה המלוכשים בדברים גשמיים הנזכר לעיל. והבירור הוא על ידי חכמת התורה, כי בחכמה אתברירו. ובתורה, הוא ענין כשר ופסול, טמא וטהור כו'. וכן בעשיית המצוה, הוא על ידי חכמת התורה, שבאופן כזה יוכשר, ואם לאו, לא יוכשר. נמצא, שבתורה ומצות, החיות הוא רב. אף על פי כן, עיקר העלאת הבירורים, הוא על ידי אהבה ויראה. שכדי שיוכלו לעלות המצות, שהם מדברים גשמיים תחת ממשלת קליפת נוגה, בבחינת העלאת מיין נוקבין, ליכלל באלקות, הוא דווקא על ידי אהבה ויראה, וכנזכר לעיל, ששרשם הוא בבחינת רצון העליון. וזהו פירוש מאמר הנזכר לעיל, שהצדיקים יהיו שטים על פני המים, וכנזכר לעיל.

והנה על פי הקדמה זו, יובן ענין שהכרובים היו סוככים בכנפיהם על הכפורת. דהנה נתבאר למעלה, דענין הכרוב האחד, הוא בחינת ירידת והמשכת התורה למטה. וכרוב

השני, הוא בחינת העלאת מיין נוקבין כנזכר לעיל. והכפניים, הם בחינת אהבה ויראה. ולכן, על ידי אהבה ויראה, מעלים מיין נוקבין לבחינת רעוא דכל רעוין, (שהוא למעלה מהכפורת. שהגם שנתבאר לעיל, שהוא בחינת גלגלתא, אך הוא בחינת גלגלתא דזעיר אנפין. והלוחות, הם בחינת מוחין דזעיר אנפין. והכרוב, הוא מה שנתצמצם בבחינת המדות דזעיר אנפין. ועל ידי הכפניים, שהוא האהבה ויראה, וגם העלאת ניצוצות דנוגה דעשיה, על ידי זה, הוא הוא העלאה בבחינת כתר דכללות האצילות, הוא בחינת רעוא דכל רעוין כנזכר לעיל. כי על ידי שהאדם מעורר בנפשו בחינת אהבה לאלקות בתפילה, על ידי זה הוא נפרד מהרע, הגם שהוא לפי שעה. אבל לפי שעה זו, הוא נפרד מהרע והחשך. על ידי זה, הוא מעלה את התורה ומצות שאחר התפילה, לבחינת הוא, גליא עמיקתא ומסתתרא ידע מה בחשוכא ונהורא עמיה שרא, בחינת ישת חשך סתרו. לכן, עיקר העלייה הוא על ידי כנפי הכרובים). על דרך הנזכר לעיל בענין הצדיקים, שלעתיד לבא, יהיה שטים על פני המים.

והוא על דרך מה שכתוב והחיות נושאות את הכסא. שעל ידי הרצוא ושוב שלהם, הם מעלים מיין נוקבין מבירורי נוגה דבריאה או דיצירה, על ידי זה הם מעלים את הכסא, עם בחינת כמראה אדם, לבחינת כי לא אדם הוא. וכל שכן, על ידי כנפי הכרובים, שהוא ענין העלאת מיין נוקבין מנוגה דעשיה, שעל ידי זה הוא העלייה ביתר שאת. וזהו מה שכתוב, ונערים, פני זקנים ילבינו. דהנה, בנער, אין בו זקן, כנראה בחוש, שצמיחת הזקן הוא אחר עשרים שנה, שאז נכנסו בו מוחין דגדלות. וכרוב, כרבייא, הוא גם כן בחינת נער, אין בו בחינת זקן. וזקנים, הם בחינת חכמה ובינה, (הוא בחינת שרש התורה), יש להם זקן, כי אבא ואימא יונקים ממזלות, הם בחינת דיקנא. וזהו שרש ענין י"ג מדות שהתורה נדרשת, הוא ענין י"ג תיקוני דיקנא. וזהו ואברהם ושרה זקנים, שהוא בחינת אברהם סבא כו', הם בחינת חכמה ובינה, הם זקנים, שחופה עליהם בחינת דיקנא דאריך אנפין.

אבל מכל מקום, נערים, פני זקנים ילבינו, היינו לפי שלבחינת הנערים יש להם כנפיים, וכנזכר לעיל, שעל ידי הכנפיים, הוא העלייה, אפילו למעלה מהכפורת. אבל בבחינת זקנים, הגם שהם זקנים, אבל אין להם כנפיים. והענין, דהנה כתיב במרכבת יחזקאל, ויהי קול מעל לרקיע בעמדם תרפנה כנפיהן. דהנה המרכבה הוא ביצירה, וכנפיים שלהם הוא האהבה ויראה שלהם. וענין הרקיע, הוא ענין הפרסא המפסיק בין אצילות לבריאה יצירה עשיה. וקול, הוא ענין המשכה. וזהו ויהי קול מעל לרקיע, היינו שנמשך המשכת הארה מעולם האצילות. שענין האצילות, הוא ענין הביטול האמיתי. לכן, כשנמשך הארת אצילות לבריאה יצירה עשיה, על ידי זה נעשה בעמדם תרפנה כנפיהם, הוא בחינת האהבה ויראה שלהם. כי הביטול, הוא מדריגה יותר גבוה מאהבה

ויראה. כי אהבה ויראה, הוא ענין התפעלות ובחינת יש. אבל הביטול, הוא למעלה מזה. לכן, על ידי המשכת הקול מעל לרקיע, נתבטל מאהבה ויראה שלהם. הרי, שעל ידי המשכת הארה בעלמא מאצילות, נעשה על ידי זה תרפינה כנפיהם. ואם כן, ממילא מובן, דבחינת זקנים הנזכר לעיל, שהוא בחינת חכמה ובינה דאצילות עצמן, לא שייך אצלם בחינת כנפיים. אך אף על פי כן, יש יתרון מעלה בכנפי הכרובים כנזכר לעיל. לכן, נערים, פני זקנים ילבינו.

והנה, להבין הלשון דילבינו הוא, דהנה איתא בזוהר בענין הכרובים, שהם גורמים למעלה בחינת חדוה ושמחה, כדכתיב ישמח ה' במעשיו. ואיתא שם משל לזה, מאדם התחתון, כשהוא ברוגז ועצבון, וכשמביאין לפניו תינוק, והוא משתעשע עמו, על ידי זה נח רוגזו, ונעשה בחדוה ושמחה כו'. וכן על דרך משל, למעלה. כשיש חס ושלוה התעוררות דינים על ישראל, על ידי שהכרובים מעלים כנפיהם, נמתקין הדינים. והענין, דבחינת כרוב, הוא מה שנתצמצם בחינת התורה למטה, והוא בחינת נער. דהנה כתיב ואשים דברי בפוך ובצל ידי כסיתך לנטוע שמים וליסוד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ואשים דברי בפוך, הוא בחינת התורה. ובצל ידי כסיתך, הוא בחינת גמילות חסדים, הוא ענין המצות כו'. ולאמר לציון כו'. כי כללות התורה ומצות נקרא בשם ציון. דפירוש ציון, הוא לשון הציבי לך ציונים, דהוא ענין רושם וסימן. והוא על דרך משל, הבנאי, כשצריך לבנות בנין, עושה מתחלה רושם כו'. ועל ידי הרושם, בונה אחר כך הבנין. ומובן, דהרושם, אין לו ערוך כלל לעצם הבנין. ואף על פי כן, על ידי הרושם, מגיע לבנין. או כמו שבהטיפה יש כללות רמ"ח אברים, הרי אין זה ערוך כלל להרמ"ח אברים. ומכל מקום, יש בה כללות הרמ"ח אברים, והוא בחינת סימן וכו'.

וכן על דרך משל, כללות המצות ישנם גם כן למעלה, כמו למשל, ציצית, למעלה, הוא ל"ב נתיבות חכמה, כמאמר הספר יצירה, בשלשים ושתים נתיבות פליאות חכמה חקק י"ה צבאות וברא בהם את עולמו. ולמטה, הוא ענין ל"ב חוטי הציצית. וכן בחינת טלית, למעלה, הוא בחינת לבושיה כתלג חיוור. ולמטה, הוא טלית מצמר גשמי. וכן ענין התפילין, למעלה, בתפילין דמארי עלמא כו', הוא ארבע מוחים עליונים. ולמטה, הוא ארבע בתים. וכי האי גוונא בכל המצות. סוכה, הוא בחינת מקיפים דאימא, ולולב ואתרוג הוא למעלה בחינת מלכות. ולכן נקראת בשם ציון, שהוא רק בחינת רושם וסימן, שאין ערוך כלל להמצות שלמעלה, שהם אורות עליונים כנזכר לעיל. אך אף על פי כן, נעשה מזה עיקר הצחוק והתענוג למעלה, כמשל התינוק כשעושה מעשה בהשכל ודעת, הגם שהוא מעשה נערוה. אך, שלפי שניו, הוא בהשכל. או כשמדבר איזה דיבור, הגם שהוא דיבור נערוה. אך, לפי שניו, הוא בהשכל ודעת, אז אביו

משתעשע ומקבל תענוג, הגם שבכנו הגדול, מעשיו ודיבוריו הם יותר נאים, אף על פי כן, מקבל הוא תענוג מהתינוק דווקא.

וכן על דרך משל, למעלה, דווקא ממעשה המצות שלמטה, הגם שהם רק בחינת סימן ורושם על בחינת המצות שלמעלה, מכל מקום, נמשך מזה למעלה בחינת שמחה, כמו שכתוב ישמח ה' במעשיו. וזהו צחוק עשה לי אלקים, שדווקא מבחינת שם אלקים, נמשך הצחוק והתענוג, שדווקא על ידי מעשה המצות שלמטה, שהוא בחינת צמצום וירידה, שהוא ענין הכרוב הנזכר לעיל. ועל ידי כנפי הכרוב, שהוא ענין העלאת מיין נוקבין מבירורי נוגה דעשיה, על ידי אהבה ויראה, ועל ידי אתכפייא סטרא אחרא ואתהפכא חשוכא לנהורא, על ידי זה נמשך למעלה בחינת הצחוק והתגלות אור אין סוף. שצחוק הוא בגימטריא אור אין סוף, ובגימטריא מקור חיים. לכן, על ידי זה, נמתקים כל הדינים, ונהפכו לחסדים, (כידוע ששמחה הוא ממתיק הדינים).

וזהו לשון דילבינו, היינו שנמשך בחינת לבנונית, שהוא חסד, דגוון לבן מורה על בחינת חסד. והיינו כמו שכתוב, אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו אם יאדימו כתולע כצמר יהיו, היינו שכל בחינת אודם היינו בחינת דינים שנתעוררו, חס ושלום, למעלה, על ישראל, על ידי החטאים. אך, נערים, פני זקינים ילבינו, היינו מפני בחינת הכנפיים שלהם, ממשיכים מבחינת ליבון הנזכר לעיל. וזהו גם כן מה שכתוב והיו הכרובים סוככים בכנפיהם על הכפורת, היינו שהם מגיעים למעלה מבחינת הכפורת והלוחות, שהם תורה ומצות. לכן, מבואר בזוהר הנזכר לעיל, שהם גורמים למעלה בחינת חדוה ושמחה, להמתיק הדינים, כי התעוררות הדינים הוא שייך במקום התורה ומצות, כמאמר שאלו לתורה כו', וכמאמר אין מיתה בלא חטא, ואין יסורים בלא עון. אבל על ידי שהכרובים מעלים כנפיהם, ומבואר לעיל שהעלייה הוא בבחינת רעוא דכל רעוין, שהוא למעלה משרש התורה ומצות, לכן על ידי זה נמתקו כל הדינים, ונתהפכו לטוב. עיין בדרוש המתחיל להבין ענין טבעת קדושין.

סליק.